

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-08-20)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-08-20)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 82. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000068.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Ernst Trier til Marie.
København, 20. august 1865.*

... Da jeg havde skrevet til dig i Skjolde den forunderlige uforglemmelige begravelsesdag, sad jeg en stund og talte rigtig så dejligt med Fog. Det er så godt at komme til at tale alene med ham, så åbner der sig for én et mærkeligt dybt og rigt hjærte. Ja således sad vi længe og talte sammen; han kom til sidst til at græde. Jeg fik også talt en stund med Bågø. Han og Fog gik så en stund over på kirkegården til Lovises grav, og det var allerede aften, før jeg fik sagt dem farvel. Bågø og Lovises broder fulgte mig på vej. De var alle så mageløs kærlige imod mig ...

Så kom jeg da atter ned til den venlige bondegård s. 83i Glud hos Thomsens, og næste dag gik vi rundt til nogle af bønderne. Jeg kunde have lyst til at fortælle dig om hver enkelt af disse besøg, men så blev jeg nok aldrig færdig med at skrive. Fra en af disse gårde, tror jeg ganske sikkert, at jeg får en elev; men endelig bestemt blev det nu ikke den gang, for Jyderne skal jo nu give sig god tid til al ting. I en af gårdene var vi inde hos den Rasmus Nielsen, om hvem jeg vist har fortalt dig. Det var den soldat af 20. regiment, som jeg holdt så meget af fra i fjor. Han selv har sådan en stor lyst til at komme til skolen; men hans fader er så meget derimod. Thomsens gamle fader gik med derned for at overtale ham. Du skulde bare have hørt de to gamle Jyder snakke sammen. Det var kosteligt, og til sidst, tror jeg virkelig, at det lykkedes os at få bugt med den gamle, så hvis han nu blot bliver rask til vinteren, lader han nok Rasmus komme, og det skulde rigtignok glæde mig overmåde meget.

Om aftenen holdt jeg dernæst et møde i skolen, hvor hele stuen var propfuld. Der udtalte jeg mig om skolesagen. Nu får vi se, hvad der kommer ud deraf.

Næste morgen tidlig kørte Thomsen og hans broder mig ned til fjorden, og med en lille båd satte han og jeg over den i det mest henrivende vejr. Hvor er der dog dejligt! Jeg tænkte på dig, om jeg dog havde havt dig med, at du kunde have set noget af al den herlighed. Jeg sagde så her Thomsen farvel, lod øjet endnu en gang søge over til Skjolde, og så — op ad bakkerne!

Et lille stykke kom jeg til at køre med en arbejdsvogn, ellers var det lidt drøjt at gå med den tunge oppakning i den trykkende tordenluft. Hen ad middag nåde jeg til Vedslet, hvor jeg søgte Anders Jensen op. Jeg var rigtig så glad ved atter at træffe ham. Jeg havde frygtet for, at meget af den åndelige påvirkning, han havde fået herovre, skulde have mistet sin kraft i de døde omgivelser; men det er langt fra tilfældet. Han er snarere bleven stærkere og søger af al magt »at tale folk til live«, og det lader til, at han har åbne ører og hjærter i sit hjem. Han er nu fast besluttet på at tage til højskolen til vinter.

Ud på eftermiddagen kørte han og hans broder mig så to mil derfra til Jegstrup, til Anders Sørensen, du kan nok huske den unge nygifte mand, der har været elev på Grundtvigs højskole. Han var henne hos mig en dag i foråret tillige med sin kone, kort efter at du s. 84var kommen herind. Både han og hans kone bad mig flere gange om at hilse dig. Det var prægtigt at besøge ham og se ham færdes strålende glad i sin ny endnu ikke ganske færdige gård og se hans iver i hans land-mandsbedrift og dog tillige hele tiden fornemme det åndelige liv røre sig stærkt under alt dette.

Der blev jeg så natten over, og næste morgen kørte han mig til Århus, hvor jeg lige fik talt med Peder Thomsen — og hvem træffer jeg så på dampskibet? frøken P.! propfuld af Kold'ske smuler —

Det var et herligt vejr, men blæste en del, så der var megen søgang ...

Lidt efter at vi var ankommen til Korsør, kom også Vejledamperen med Bågø, hans moder og Fritz ... En bedrøvelig jærnbaneekørsel ...

Jeg traf moder raskere, end jeg havde ventet, skønt meget bleg; men det kommer vist mest af, at hun har taget sig Lovises død så nær. Fader traf jeg derimod syg. Han har kolerine i meget høj grad ... Jeg skal hilse dig rigtig meget fra dem bægge to. Jeg har nu i dag fået talt meget med moder om dit ophold her til vinter. Jeg har sagt hende dine bekymringer og hørt mig nøje for og kan forsikre dig om, at hun er rigtig glad ved, at du kan komme hertil, og at hun kan leve sammen med dig til vinter. Endnu i aftes, da jeg sagde hende godnat, sagde hun: »Hils nu lille Marie rigtig fra mig og sig hende, at når hun blot har lyst til at være hos mig til vinter, så tænker jeg nok, vi skal få det rigtig rart sammen« ... Jeg er så glad ved at tænke på dit ophold her til vinteren ... Jeg fryder mig sådan rigtig ved tanken om, at mine gamle stuer da skal være dine ...

Heroppe lå dit yndige lille brev. Tusind tak derfor ... Ja, vi er kommen hinanden meget nærmere i sommer. Gud ske tak for det altsammen! Han føjer det forunderligt! Han bøje os stedse nærmere og nærmere til hinanden i inderlig kærlighed på den fælles kristelige tros grund! Han styrke og bevare os i livet, det evige liv, som han lod oprinde også for os! Og han stadfæste ordet, som kom til dig i drømme om at »leve til evig ja til evig tid«! Jeg har havt så meget at sige dig, men jeg tror dog, jeg fik dig sagt, omtrent hvad jeg vilde, da vi sad på vor stub derude i Hunderup skov den sidste søndag formiddag. Har du været der siden? ...

s. 85Det var underligt atter at komme i Vartov i dag — ubeskrivelig dejligt! Om den dejlige prædiken skal jeg

ikke skrive videre, da jeg næsten antager, at den bliver trykt på grund af dens ejendommelige indhold, og så skal jeg sende dig den. Ellers skal jeg se at få en afskrift af den til dig. — Det var så underligt at lægge mærke til i dag, hvor dog kærligheden i menighedslivet gør sig gældende: Du skulde have set og mærket, hvor forunderligt ligesom alle tog del i Bågøs sorg; det var ikke i dag de vante glade blik; der er sikkert i dag gået manganen en bøn til Vorherre for ham. Ja, kære Marie, lad også os blive ved med at bede Vorherre holde ham oppe i hans store sorg! Det er så yndigt for mig at vide, at du gør det også. — Det var så underligt med salmerne i dag, for de passede sådan til ham ... især det vers:

»Herren han er dog sine tro,
også når de mistvi'le;
roser han lod på torne gro,
lærte os så at smile.«

... Tænk dig ellers: nu er Grundtvig så rask, at han endog er gået til Skibsteds på Gammel Kongevej ...

Efter kirketid havde jeg den glæde at træffe Thomas Rørdam og hans kone. Han er nu kommen hjem fra badet i Ems og lod virkelig til at være meget bedre, dog må han endnu til vinter til Italien. De fulgte med hjem til frokost tillige med Dam og hans kone, og vi tilbragte da sammen en dejlig formiddag. Til middag var Fritz og Ida her. De gik igen lige efter bordet, for Bågø vilde være alene hos dem i eftermiddag ...

I morgen forestår mig ellers en stor glæde: Glahn kommer hertil i morgen aften og vil bo her hos mig tirsdag over. Hvor vil jeg dog savne dig! Og hvad vilde jeg dog give til, at du blot en time måtte være sammen med ham!

Jeg har nok glemt at fortælle dig, at i Jylland havde jeg brev fra Octavius Hansen om, at nu til oktober skal han have bryllup, og så bad han mig til bryllup med. Det bliver et meget stille bryllup; jeg er vist den eneste fremmede, der kommer med ...